

Història de l'Associació Cultural La Marinada:

Us voldria explicar la història de la nostra associació i, perquè sigui més entenedora, faré un símil amb la nostra terra, amb terra de pagès, amb el fet de sembrar i obtenir-ne fruits.

La Marinada va néixer fa més de 30 anys gràcies, al que podríem dir, a uns jardineros, gent que la podem definir com pro-activa, uns jardineros amb molta empena i que els hem d'anomenar pel seu nom: la Roser Alavedra, la Montserrat Surio i les seves parelles Jaume Esteban i Jaume Oliva.

Aquests jardineros van començar a preparar la terra, treure les herbes, a cavar, sembrar aquesta nostra terra, regar i cuidar, posant-hi molt de carinyo en tot el que feien, moltes ganes de fer coses,

a aquests jardineros el van i vam seguir tota una colla de gent, i van aconseguir comprometre'ns a tots en aquest projecte que és La Marinada.

Hi ha gent que ensenya i lidera predicant amb l'exemple, donant-ho tot per a aquest projecte, passant moltes vegades el projecte davant inclús de la seva pròpia família. Està clar que davant d'aquest bon fer, hi ha gent que hi puja al carro, i és algo que es retro- alimenta, més gent, més ganes juntes de fer coses,

Sant Guim de la Plana és un poble de només 70 habitants i som més de 300 jardineros i en tots aquests més de 30 anys n'hi ha passat uns centenars més de jardineros, alguns s'han fet grans, ens han deixat, altres que venien amb tota la família ara els fills s'han fet grans, ...

S'ha llaurat molt des de llavors i s'ha sembrat i hi ha hagut molts fruits, el jardí de La Marinada podem dir que és ple de flors,

S'ha fet des de teatre, extraordinàries festes majors que no feien per un poble tan petit, caramelles, excursions, activitats culturals i la que ha tingut més ressò el Pessebre/museu dels Oficis.

Totes aquestes activitats es poden fer perquè hi ha gent disposada a sacrificar i gaudir d'una part del seu temps en la organització de les activitats, en participar en les representacions. Té molt de mèrit que hi hagi persones que setmana rere setmana es desplacin a Sant Guim, amb molt de fred, boira, deixant part de la família a casa, per fer les representacions del pessebre, disposades a llaurar, adobar la terra, sembrar, regar, passar fred i el que faci falta. Personalment em sento orgullós de poder estar al costat de tots aquests jardineros, de tots aquests altruistes, aquesta mena de gent que en lloc de quedar-se a casa veient la tele té inquietud per fer activitats en comunitat.

De totes aquestes activitats el poble n'ha tret profit, tenim des de fa anys uns equipaments que s'han impulsat i s'han realitzat mercès a La Marinada i la seva gent. S'han reinvertit la totalitat dels recursos en el grup, en el poble i en tota la seva gent. El local social i la piscina són clars exemples, sinó hagués estat per La Marinada no els tindríem. Tot això es va aconseguir fa uns quants anys, sense plans ZP, ni cap mena de política de subvencions.

Però en un poble no tothom té empena, no tothom té capacitat per donar-ho gairebé tot sense esperar res a canvi. Hi ha gent que per manera de ser, per educació rebuda, per capacitat, pel que sigui, ... no pot seguir un objectiu altruista, ni entendre que hi hagi persones que en segueixin. Hi ha gent que per aconseguir fer destacar el seu jardí, ha de matar tot el que l'envolta. Que com no hi ha hagut carinyo amb el que fa, com no llaura a consciència, ni adoba, ni rega prou, el que pot mostrar és molt limitat, són unes flors pansides i, que és clar, que no podran destacar sinó talla totes les altres que estan al seu voltant.

Hi ha gent que es mesura a si mateixa per quan gran és el seu tractor. Els veiem amb el seu Mercedes amunt i avall, aparcant-lo i movent-lo perquè tothom el vegi bé, que entenguin bé com d'èxit tenen a la vida; que agafen els seus grans tractors i han de fer ben amples els camins, sinó no poden passar, han d'eliminar les parets, els marges, els arbres, tot els hi fa nosa.

Doncs aquesta gent, que mai abans havien mogut un dit pel poble, aquesta gent es fica en política. Es estrany, i pels que els coneixem sembla que no fa per ells, i et dius: “ja és hora que dediquin temps a fer coses pel poble”, “tot el que aportin benvingut sigui”,

però el primer que fan es declarar: “S’ha acabat fer el que ús passi pels collons”, “ens han votat democràticament a nosaltres i ara manem”,

i comencen a dir que fins llavors tot havia estat un descontrol, que La Marinada havíem fet sempre el que volíem, que a partir d’aquell moment tots els veïns tindrien els mateixos drets,... Jo no recordo que mai s’hagués marginat a algú !

i ens fan fora de la nostra seu, del local social, senzillament fan el canvi de panys i passen forrellats,

i comencem a anar a suplicar als senyors que ens deixin utilitzar el local, ... ara ens el deixen, ara no, si us porteu bé us el deixarem, ...

i quan demanem poder utilitzar part del nostre material que ha quedat a dins, ens diuen que allò queda per a tot el poble. Per nosaltres sempre havia estat per ús de tots, el poble som tots nosaltres,

i a nosaltres se’ns comença a aplicar fiances per si volem utilitzar el local. Resulta que als altres pobles del municipi, sotmesos al mateix alcalde, no els hi cal, l’accés és lliure,

i intentem impulsar un conveni, també amb intermediaris externs. No vol, no li cal,

i s’omplen la boca de que diem mentides, que ells no han impedit mai l’accés a cap equipament, i que el que passa és que no hem pogut pair els resultats de les eleccions,

i molta gent de fora se’ls creu, els del partit ens donen l’esquena i li fan costat,

i ens trobem fotuts, ens trobem en mig d’un corrent en contra de la Marinada,

i la gent s’indigna, i aquell Nadal no fem pessebre, abatuts i indignats, no es parla de res més, ¿com pot ser que això passi després de tants anys d’esforços, després de tant sacrifici?.

i tornem a agafar ganys i tornem a començar aquell gener,

i s’enfada, i torna la persecució, i ens fan fora de l’arxiu amb el canvi de panys, i ens agafen tot el material i les eines antigues guardades al magatzem del poliesportiu i les llancen al carrer, sense avisar, i impedeix, inclús, que puguem assajar caramelles al local del bisbat,

i amenaces, i assetjament a alguns membres, i por, i no para de dir que “a males no hi ha ningú més dolent que ell”,

i ens guarim a Cal Serra,

i ens reclama Cal Serra. Fa un muntatge amb notari i tres veïns, per poder trencar els acords de cessió i aplicar la reversió,

i esperona a alguns veïns perquè no tinguin contemplacions amb La Marinada, i es comencen a posar cadenes on mai n’hi havia hagut, es posen filats i tancats on abans hi havia portes, i si et passen cables de la instal·lació elèctrica fixa del pessebre per la façana de casa teva, ara ja es poden tallar, que es fotin...

i es fan dossiers alimentant mentides, i es reparteixen per tota la comarca, que la gent de La Marinada es una lacra pel poble, ...

i seguim lluitant, lloguem Cal Xuriguera, ara ja ens podem reunir i, tots units, nosaltres a fer activitats, ...

i ens posa panys a la porta del quadre de l'enllumenat. Si volem encendre els llums i seguir muntant pessebre li hem de suplicar, és qui mana,

i ens apliquen fiances per muntar les escenes fixes al carrer, i demanen una part dels ingressos del pessebre i invitacions pels seus amics,

i no s'accepta, i prohibeixen instal·lar les escenes del pessebre al carrer, ens donen un dia per treure tot el que hi ha,

i les retirem, a partir de llavors es fa tot en espais privats, ...

i La Marinada endavant, i ell s'enfada més, més dossiers, més mentides, notaris,

i fan un muntatge per aplicar sancions, es proposa inicialment 30.000€ , i després, ara arriben les sancions, 5005€, cap i cua, només, diu que són simbòliques, ...

i no hi ha fi, i segueixen dient que no hem reconegut mai al consistori,

i s'omple la boca de les subvencions que han aconseguit pel poble, que han permès fer l'asfaltat d'accés a la granja d'un dels regidors, i tenim dues bàscules, un cementiri arrebossat i pintat, i s'han fet obres en petits trams del carrer; però cap obra davant on viuen la gent de La Marinada, i n'hi ha que cada cop que plou els hi entra l'aigua del carrer a casa. Ah, i si et portes bé potser t'ho arreglarem,

i el poble està dividit, hi ha gent que no et parla, ni et diu adéu. Hi ha gent intoxicada de tantes mentides, i això no acaba,

i la gent gran ens repeteix i recorda la dita: "si vols conèixer a una persona, dóna-li poder"

i això passa en un poble de sols 70 veïns, tots coneguts. És defraudant, i encara es pensen que ho fan bé. La política no funciona, no estem preparats per tanta injustícia,